

DIVENDRES SANT

Celebració de la Passió del Senyor
Catedral de Vic, 29-3-2024

Sempre colpeix escoltar el relat de la Passió del Senyor. Els primers cristians l'havien sentit de llavis dels apòstols i d'altres testimonis. Per a ells recordar la passió i mort del nostre Salvador era molt important per a poder conèixer encara més qui era el seu Senyor, i comprendre més i més què significa ser deixeble d'ell. Certament que ells creien que el tercer dia va ressuscitat i que era viu enmig d'ells, però, al mateix temps, sabien que la creu és el camí de la glòria, que la mort per amor és necessària per a la vida plena.

Nosaltres, doncs, avui, Divendres Sant, volem que la narració de la passió, mort i sepultura del Senyor ens ajudi a seguir caminant com a deixebles seus. Sabem de la força de gràcia que brolla de Crist, mort i ressuscitat, i per això hem de desitjar que ens modeli, a fi de ser cada dia més i més deixebles seus.

El fragment de la profecia d'Isaïes llegit, anomenat càntic del Servent de Déu, fou aplicat a Jesús pels seus primers seguidors. *Ell per les nostres faltes moria malferit, fet pols per les nostres culpes, complia la pena que ens torna la pau, i les seves ferides ens curaven.* A la llum de Jesús, dels fets de la seva passió, aquestes paraules del profeta s'il·luminaven. També són un ajut per a nosaltres. Perquè solament des de la realitat del pecat es pot entendre el misteri del Fill de Déu crucificat i mort. El pecat que ens ateny a tots. No n'hi ha prou de dir que hi ha alguns malvats. N'hi ha, però el pecat acompanya tota la història humana, des de l'anomenat «pecat original» d'Adam i Eva segons els primers capítols de la Bíblia. Sant Pau en la Carta als Romans ho diu clarament: *Tots havien pecat.* Acceptar la realitat del pecat i lluitar per vèncer-lo amb la força de la creu de Crist és el primer pas per a viure en la llibertat. Sí, ell sofreix i mor per les nostres culpes. Ell és el nostre Redemptor, el qui ha pagat per nosaltres, el qui ens ha rescatat del poder del pecat i de la mort amb els seus sofriments i la seva mort. La necessitat del Redemptor és fonamental per a poder viure en una llibertat autènticament humana. Sense l'acceptació del Salvador, que implica el reconeixement del pecat, a l'existència humana li manca quelcom fonamental. Com em puc entendre a mi mateix, sense reconèixer el meu pecat? Com puc sortir de l'esclavatge de les meves faltes i culpes, si no hi ha algú que m'alliberi? Els cristians, mirant la creu redemptora de Crist, experimentem la pau interior de saber que ell ha carregat damunt seu els nostres pecats i ens ha fet el do de viure en la llibertat dels qui han rebut la misericòrdia divina.

Tot i que era el Fill, aprengué en els sofriments què és obeir, i un cop consagrat sacerdot es convertí en font de salvació eterna per a tots els qui se li sotmeten, hem escoltat en la segona lectura. Els sofriments i l'obediència són la consagració sacerdotal de Crist a favor nostre. Certament, això costa d'entendre. Per què el sofriment? Encara més, per què el sofriment unit a l'obediència a Déu? El misteri del sofriment de Crist ens aboca al mateix misteri de Déu. Pot sofrir Déu? A la nostra ment li costa d'entendre que hi hagi sofriment en Déu. Solament podem apropar-nos a aquest misteri mirant Jesús en la seva passió i

mort. Ell va a aquesta hora de la salvació en obediència al Pare que vol salvar la humanitat del poder del pecat i de la mort. Si afirmem —com ho fem i amb força— que Déu és amor, que Déu estima la seva obra, que som nosaltres, no podem fer res més, des de la nostra experiència pobra, que afirmar que estimar és sofrir. L'amor autèntic comporta el patiment per la persona estimada, ja que sempre volem el bé per a ella. La passió de Crist és la manifestació plena de l'amor de Déu que sofreix per nosaltres. El sofriment forma part de l'existència del qui estima. El cristià, imitant Crist, no pot fer res més que estima els germans. Què, si no, són aquelles paraules de Jesús: *Feliços els qui ploren, perquè seran consolats* (Mt 5,5); així com aquestes altres de sant Pau: *Ara estic content en els sofriments que pateixo per vosaltres, completant en la meua carn allò que manca a les sofrències del Crist pel bé del seu cos, que és l'Església* (Col 1,24).

L'amor va unit a la veritat. En la passió de Jesús es manifesta amb plenitud l'amor de Déu, però també la veritat de Déu. El Senyor, a la pregunta del governador romà de si ell era rei, va respondre: *Teniu raó: jo soc rei. La meua missió és la de ser un testimoni de la veritat: per això he nascut i per això he vingut al món: tots els qui són de la veritat escolten la meua veu*. Crist uneix la seva reialesa a la veritat. Sí, la veritat de qui és ell: el Fill etern de Déu, pel qual han estat creat totes les coses, i en qui tot arriba a la plenitud. Jesús és el primer testimoni de la veritat que és el fonament de tota realitat. Enmig d'una societat on priva el relativisme i on els principis ètics s'adapten a les conveniències i interessos, el cristià no pot deixar de dir i de viure que la veritat té un rostre: Jesucrist, aquell que tenia al davant Ponç Pilat, el qual va fugir amb una evasiva: *Què és la veritat?* En els nostres temps, com en el dels primers cristians que llegien aquest mateix relat de la Passió del Senyor, se'ns demana que donem testimoniatge de la veritat i l'amor, inseparablement, encara que això ens costi compartir els sofriments i la mateixa mort de Jesús, vessant la sang. No oblidem que el cristià és un seguidor del crucificat.

Jesús, poc abans de morir, va dir: *Tinc set*. Ara i aquí aquestes paraules del Senyor tornen a ressonar perquè arribin al nostre cor de deixebles seus. Jesús té set de la fe i de l'amor de tants germans nostres que encara no han conegut la seva veritat i el seu amor. Aquest crit de Jesús: *Tinc set*, no pot restar en el buit, sinó que l'hem d'acollir en el nostre cor per a ser, encara més, el deixebles missioners de Crist. La set de Jesús coincideix amb la set de moltes persones properes a nosaltres que experimenten en el seu cor el buit, la tristesa, el sense-sentit de l'existència, perquè no han trobat encara la font de l'amor misericordiós de Déu, el cor traspasat de Jesús, d'on brolla sang i aigua.

Que Maria, la mare de Jesús que, com a figura de l'Església, recull la sang que brolla del seu Fill, intercedeixi per nosaltres, per tal que la preciosíssima sang del nostre Salvador no s'hagi vessat en va ni per a nosaltres ni per a ningú. Així sigui.